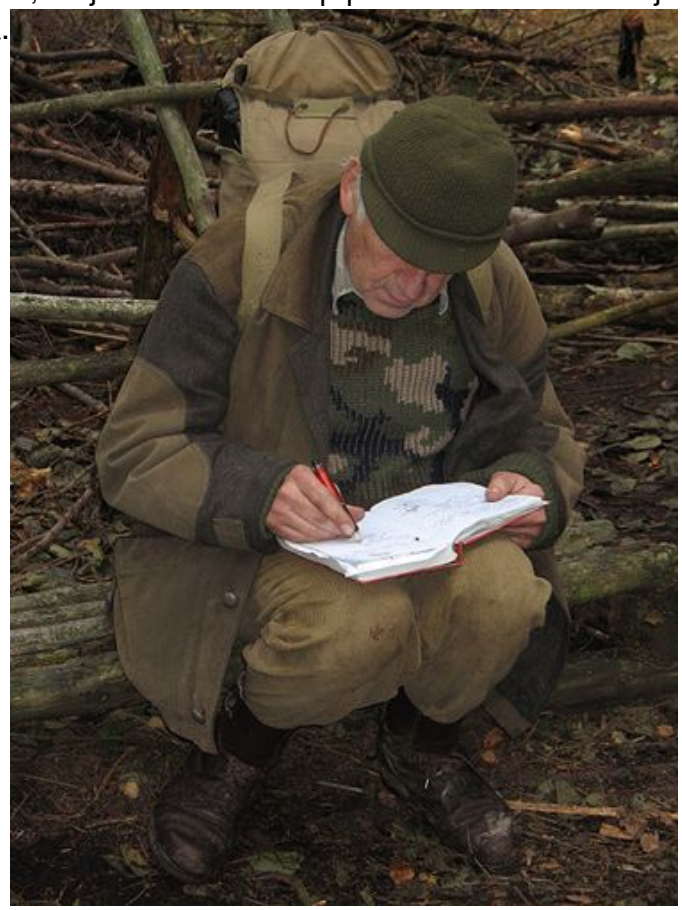
Jestli chcete zažít něco divnýho, tak jeďte na vandr v sobotu večer za tmy mezi Štědrým dnem a Třema Králema. Říká se, že je v tenhle čas líp po lese necourat. I hajnej se má raděj držet rodinky a Černýho Petra.

Proslejchá se, že v týhle době mluví zvěř za noci lidskou řečí a t není dobrý znamení. Prásknutí dveří prázdnýho vagónu mě vytrhlo z tajů myslivecké latiny: „Pane kolego, sem tady dobře“ – naklonil se ke mně vochlasta – „můžu si přisednout, že jo, pocem, mě se nemusíš bát, já mám čistý svědomí …“
Z takovejhle lidí mám hroznou radost. Bude mě bavit až do Dobříše, to abych raděj myslel na všechny vlkodlaky najednou. „Když budu s tebou, tak se mi nic nestane, ale jak se tady mihnou mlíkaři, tak spadne klec – pocem, kam jedeš?“
Chtěl sem vymyslet něco chytrýho: „Daleko do lesa“.
„Pane kolego – vem mě s sebou – podívej, jak se tu mihnou mlíkaři, je konec, už sem tam byl jednou kvůli starý. Mám u ní děcka a dneska sem mu rozflákal ksicht, nechtěl mě k ní pustit.“
Vylovil z huberťáku malou, ušpiněnou krabičku s broží – „Chtěl sem jí to dát!“
Začlo mi bejt divně, protože sem si nemoh myslet na svý věci a byla teprv Hraštice. Tahovýhle řeči sou na vandr moc těžký a ten chlap se dojímá a zdrhá.
„Pane kolego – minule sem jí to nemoh dát, byl sem zašitej, ani k holkám mě nepustí – podívej – týhle sou tři a týhle pět. Pane kolego, vem mě s sebou!“ Držel mě za rukáv, hlavu zatáh do huberťáku. Pak eště něco říkal a já marně vymejšlel, co s ním. Pořád mě tak držel: „Musíš říct, že sem tvůj brácha, už sme tady!“
Najednou sem si přál, aby vlak nezastavil. Chlap stál před dvířkama a lovil dole kliku – vyčíh sem chvilku a vyskočil na druhou stranu. „Ty ses na mě vysral!“ – zaslech sem eště, než za

mnou dveře zapráskly, proběh sem černou mezerou v páře vod lokomotivy, přes koleje a přes dříví.
Teprv za chatama se mi ulevilo – takhle se člověk rozčílí a málem zapomene na sváteční náladu. Na silnic byl mokrej led a obloha jak pytle s vodou. Už abych byl u kluků – pořád sem myslel na toho chlapa a skoro sem se bál divnejch stromů u cesty. Cukroví ve vaku mi připadalo neskutečný, jak z lepšího světa z lepších rukou. – Ani sem nevzpomněl, že nemám liščí vocas na vochranu před lesníma běsama, huhlajícíma z vykotlanejch pařezů.
Vohniště už jen slabě svítilo, zamířil sem rovnou k seníku. Vevnitř voddychovali kluci a spánek mě přemoh. K ránu sem musel ze spacáku a jak pomžourávám kolem, uviděl sem na dvířkách na provázku proti vikýři liščí vocásek.

_____

Marko Čermák
(napsáno pro knihu Potlach v roce 1969)